

עין משפט
דין מצוה

ו:

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

מסורת הש"ס

ב"מ ק"ח: (ט) (פ) ר"י
שם קנ"ג: ד"ה ק"ל
(ז) לקמן ט"ו. גי' ק"ל
(ח) (ט) (י) (יא) (יב) (יג)
(יד) (טו) (טז) (יז) (יח)
(יט) (כ) (כ"א) (כ"ב)
(כ"ג) (כ"ד) (כ"ה) (כ"ו)
(כ"ז) (כ"ח) (כ"ט) (ל)
(מ) (נ) (ס) (ס"א) (ס"ב)

שור יוכיח. שנתפס כ"ד הוא מהלך צה"ר שהרי כל אדם יש לו
רשות בנך ואם הויק מייד אף אני אציל כו' ויטעו העד השנה דמתיני:
נתנו לו זמן. כ"ד: מאי שנא בור שכן הויקו פלוני. שדך שנופלין
שם במתו. ואי קשיא הא מילתא דאמרן לעיל [ג] דרגל הויקה מניו
ולא בור לאו פירכא היא דבור הויקו
מניו אכל אינו מניו כ"כ כי רגל
שכל שעה היא מהלכת: פטילס.
בנין הכותל ונטיעת האילן לא היה
לנוק: מיטב שדכו של נוק. שאם
אכלה ערוגה בשדכו שמיין ערוגה
משוכנת של נוק כמה יפה עכשו
עם פירותיה וכמה תא יפה בלא
פירות ועומן לו: לא דלא כסבוב אלא
לגבוש לנוקין מן העידים. של מויק
דשמיין ערוגה של נוק לפי מה שהיא
ואם מויק בלא ליתן לו קרקע בדמי
נוקו נותן לו מיטב שדכויה שיה אופן
דמיס: וקל וחומר לקדש. מפני
לקמן: וקפרינך ורבי ישמעאל אכל
ערוגה שמיניה. והאי דין הוא דלגלס
שמיניה: אכל כפושא. ומוי משל
שמיניה כמניה: בין הפירוט. ויש
שם ערוגות שמינות וטעונות פירות
הריבה וכמושות וטעונות מעט ולא
יעינן קך ערוגה הנאכלת מהי
ניהו: הספא משום דלא ידעינן משלס
שמיניה. כמניה. הא נוק הוא מניא
מחבירו ועליו הראיה: הי"ג אלא אמר
רב אחא בר יעקב. מודה רבי
ישמעאל דלא משלס אלא דמי ערוגה
לפי מה שהיא ובהא פליג כגון
שהיתה ערית דניוק חבורית דמויק
רבי ישמעאל כפר דניוק שיימינן
דהא דכמינן בקדש שישלס לו בדמי
נוקו מקרקע מיטב שדכויה דניוק
קלי ומשלס ליה מויק דמי נוקו
קרקע חבורית שלו כשזה נוקו שהרי
הוא כמיטב שדכו של נוק: ורבי
עקיבא סבר דמויק שיימינן. ורבי
דקדק דיהיב ליה מעידית דמיני:
נאמרס שדס למטס. מיטב שדכו
הארץ: ח"ר מיטב שדכו
של נוק דב"ר ר' ישמעאל
ואקשי עליה אכל ערוגה
שמינה משלס שמינה.
אבל אם אכל ערוגה ריה
ישלס שמינה דקאמר
כמיטב של נוק כלומר
ראין ערוגה שהיא מיטב
של נוק ומשלס לו המויק
במיתה. ופריק לעולם
אינו משלס אלא כשיער
מה שאל בלא תוספת
ובגן שתי העירית שהיא
מיטב דניוק חבורית של
מויק ר' ישמעאל אומר
נותן לו המויק חבורית
שלו דלגבי נוק מיטב
הוא. ואמר מאי עמב
נאמר שדה למעלה שנאמר
ובער בשדה אחר והיא
השדה של נוק ונאמר
שדה למטה מיטב שדכו
מה שדה האמר למעלה
דניוק אף שדה האמר
למטה דניוק. ר' עקיבא
אומר מיטב שדכו של
מויק וקל וחומר להקדש.
ואמר ר' עקיבא דייק
מיטב שדכו [ישלס] לו
משלס והוא המויק. ור'
ישמעאל אינו גורד
דאמרן. ואהני דדיקין
קדא דאי אית למויק
עירית חבורית חבורית
דידיה לא שיה ערית
דניוק משלס לו מיטב
שלו. ר' עקיבא אומר לא
כ"י שמעון בן כנסיא.

תורה אור השלם

1. כי יבצר איש עשה או
כרם ושלח את בעירו
ויבצר בשדה אחר מיטב
שדכו ומיטב כרמו
ישלס: שמה כ"ד
2. וכי יבצר שור או חמור
שור רעהו וזמן וזכר
את העדר וזמן וזמן את
כספו וגם את העם
דקדק: שמה כ"א לה

גליון הש"ס

ג"מ אה"י פ"י ש"פ כ"ח
טו ע"א פ"ד ד"ה ה"ל כ'
תוכיח:

רבינו הגנאל

למעלה רבינא אור
[לאחר] הא דתנן הכולל
האילן שפילו לישוח
הריבס והויק פטורין
[משלס] נגמו לו זמן
לקדש את האילן ולהחזיר
את הכולל ונפלו בתוך
הופן והויק פטור
לאחר זמן חייבו: לעולם
דאפקריהו ולא רבו למו
אלא אתו כמה זני.
ויקראו לו כריבני דבתיא
הוא ויש אומרים בבלורו
דלא פליגי אלא כל חד
ותר דייק ומיקוס: פ"ט
לשלס חסלומו נוק כמיטב
הארץ: ח"ר מיטב שדכו
של נוק דב"ר ר' ישמעאל
ואקשי עליה אכל ערוגה
שמינה משלס שמינה.
אבל אם אכל ערוגה ריה
ישלס שמינה דקאמר
כמיטב של נוק כלומר
ראין ערוגה שהיא מיטב
של נוק ומשלס לו המויק
במיתה. ופריק לעולם
אינו משלס אלא כשיער
מה שאל בלא תוספת
ובגן שתי העירית שהיא
מיטב דניוק חבורית של
מויק ר' ישמעאל אומר
נותן לו המויק חבורית
שלו דלגבי נוק מיטב
הוא. ואמר מאי עמב
נאמר שדה למעלה שנאמר
ובער בשדה אחר והיא
השדה של נוק ונאמר
שדה למטה מיטב שדכו
מה שדה האמר למעלה
דניוק אף שדה האמר
למטה דניוק. ר' עקיבא
אומר מיטב שדכו של
מויק וקל וחומר להקדש.
ואמר ר' עקיבא דייק
מיטב שדכו [ישלס] לו
משלס והוא המויק. ור'
ישמעאל אינו גורד
דאמרן. ואהני דדיקין
קדא דאי אית למויק
עירית חבורית חבורית
דידיה לא שיה ערית
דניוק משלס לו מיטב
שלו. ר' עקיבא אומר לא
כ"י שמעון בן כנסיא.

נמי מצי איירי ופטור מלגלס וכגון שלא נודע לנעלו שפלו או ידעו
ולא יכלו ללקחו כל כך מהר והא דלא קמי נתנו לו זמן ללקחו
ולפטור משום דבהיק נפילה גופה נמי מיירי ונתנו לו זמן לקחו
שפיר דמדתה ליה לגור טפי
שור יוכיח מה לשור שכן דרכו לילך ולהויק
בור תוכיח וחזר הרין רבינא אמר לאתוי
הא דתנן "ההכותל והאילן שנפלו לרה"ר"
והויקו פטור מלגלס: נתנו לו זמן לקדש את
האילן ולסתור את הכותל ונפלו בתוך הזמן
והויקו פטור לאחר הזמן חייב היכי דמי אי
דאפקדו בין לרב בין לשמואל היינו בור
מאי שנא בור דהויקו מצוי ושמידתו עלך
הני גמי הויקו מצוי ושמידתו עלך אי דלא
אפקריהו לשמואל דאמר כולם מבורו
למדנו היינו בור לעולם דאפקריהו ולא דמי
לבור מה לכור שכן תחילת עשייתו לנוק
תאמר בהני שאין תחילת עשייתו לנוק שור
יוכיח מה לשור שכן דרכו לילך ולהויק בור
תוכיח וחזר הרין: כשהויק חב המויק: חב
המויק חייב המויק מיבעי ליה אמר רב הורבה
אמר רב האי תנא ירושלמי הוא דתני
לישנא "קלילא: לשלם תשלומי נוק: ח"ד"
מיטב שדכו ומיטב כרמו ישלס מיטב שדכו
של נוק ומיטב כרמו של נוק דברי רבי
ישמעאל ר' עקיבא אומר לא בא הכתוב
אלא לגבות לנוקין מן העירית וק"ו להקדש
ו' ישמעאל אכל שמינה משלס שמינה אכל
כחושה משלס שמינה אמר רב אידי בר אבין
הבא במאי עסקינן כגון שאכל ערוגה בין
הערוגות ולא ידעינן אי כחושה אבל אי
שמינה אכל דמשלס שמינה אמר רבא ומה
אילו ידעינן דכחושה אבל לא משלס אלא
כחושה השתא דלא ידעינן אי כחושה אבל
אי שמינה אכל משלס שמינה המוציא מחבירו
עליו הראיה אלא אמר רב אחא בר יעקב
הבא במאי עסקינן: כגון שהיתה עירית
דניוק חבורית דמויק ובהא פליגי רבי
ישמעאל סבר בדניוק שיימינן ורבי
עקיבא סבר י' בדמויק שיימינן מ"ט דרבי
ישמעאל נאמר שדה למטה ונאמר שדה
למעלה מה שדה האמר למעלה דניוק אף
שדה האמר למטה דניוק ורבי עקיבא מיטב
שדכו ומיטב כרמו ישלס דהאך דקא משלס
ורבי ישמעאל "אהני "גורה שהו ואהני קרא
אהני גורה שוה כדקאמינא אהני קרא כגון
דאית ליה למויק עירית חבורית ועירית
לניוק חבורית דמויק לא שויה כעירית דניוק
דמשלס ליה כמיטב דידיה דלא מצי אמר
ליה תא את גבי מויבורית אלא גבי ממיטב
ר' עקיבא אומר לא בא הכתוב אלא לגבות
לניוקין מן העירית וקל וחומר להקדש מאי קל
וחומר להקדש אילמינא דגנח תורא ריין לתורא
דהקדש "שור "רעהו אמר ר' חמנא "ולא
שור של הקדש אלא לאומר הרי עלי
מנה לברק הבית דאתי גובר ושקיל
מעירית לא יהא אלא בעל חוב
ובעל

חב חייב טביעי יתי. נשאר
דומקן לא דייק הכי כגון
[אין] חזין לאדם אלא כפניו ומוסס
לג"ח במקום שחב לאחרים [ידהסס]
ורבי ישמעאל אב"ש שמינה. פירוש
בשלא אכל שמינה משלס
שמינה אלא אכל כחושה אמאי משלס
שמינה אי נמי הי"ג מין דשמינה
אין משלס אלא שמינה כמו שהיק
ולא קנסינן ליה לשלם ויתר ממה
שהיק ח"כ כשאלכ כחושה נמי לא
לקנסינה לשלם ויתר ממה שהיק
לשלם שמינה ו"ח"א אמאי טעי טפי
כדברי ר' ישמעאל ותר שאם אכל
כחושה משלס שמינה ויתר מדברי ר'
עקיבא דלמא רבי עקיבא קאמר
נמי שאם אכל ערוגה כחושה משלס
ערוגה שמינה ששדכויהו י"ל לפיך
טעם דברי רבי ישמעאל טפי משום
דקאמר רבי עקיבא לא בא הכמוז
אלא לגבות לנוקין מן העירית משמע
ששמע מר' ישמעאל שזה הכמוז
לחייב ויתר ממה שהיק כגון דלא
אכל כחושה משלס שמינה:
בגון שהיתה עירית דניוק חבורית
דמויק. ואפיכא לא מצי
למימר דכ"ע מודו דאין משלס אלא
עירית שיש לו ואין לך לקטע
דלמירין לקמן (ד' י) אין לו אלא
כגון דחבורית דמויק גובין מן חבורית
ומיהו אי בשל עולם הן שמיין המ"ל
כגון דחבורית דמויק כעירית דלמלא
דל' עקיבא גובין מן חבורית ול'
ישמעאל יהיב ליה מעידית דניוק
ואפילו למ"ד בשל הן שמיין המ"ל
לית ליה למויק כעירית דניוק דלמ"ד
כפף או מיטב ישלס כפף לרבי
ישמעאל ול' עקיבא לא ישלס אלא
ממיטב של: שור רעהו כו'.
מינה ולוקמה בשן ורגל שהיק את
ההקדש דהסס לא כמינן רעהו ומקדן
ליכא למילף דלינה ממועדת ממחילתה
וכגורה שיה דתחם נמינה ישלס כפף
נמי לא ילפינן דלא תקבלה אלא
לענין תשלומי מיטב דאי לכל מילי
ליפטרו כולה ממועון וכנה"ר וכלים
ופסולי המוקדשין י"ל דכלוהו מקין
פטורין בהקדש כדמוכח בירושלמי
כריס הויקין דקאמר הוסס כמה אן
קיימין אי בהכשר שור הן תינא
שור רעהו ולא שור של הקדש ואי
בנקי גופו הא תני רבי מיח
נוקין להדיוט ואין נוקין לגבות
אלא כחושה הרי עלי מנה לבדק
הבית משמע דלא משמחת נוקין
כנגל

הכותל והאילן שנפלו
לרה"ר והויקו פטור
מלגלס. דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"ט. נאמר שדה
רעהו. לענין משלסין.
ישערו שדה ור' נאמר
"היה למעלה. לענין סק
ובער בשדה אחר (ס"ט).
דהאין דקא משלס.
דדכו ישלס כריס. כמשלס
ר' עקיבא רביע ח"כ לא
השכח להקל על המויק
להפטר חבורית של אלא
היא מעידית של נוק אלא
לגבות לנוקין מן העירית
כ' מויק (ס"ט). ורבי
ישמעאל. אמר ל' אהני
גורה שוה. דכדי שיה
דניוק שיימינן. ואהני

הא א ב מ"י פק"י
המלכות מין מין
הלכה ש' מ' ע"ש ס' ס'
טור ש"פ ח"מ ס' ס'
ס"פ ס'
פ"ג ד' ט"פ ח"מ ס'
מ"ט ס"פ ס'
ג' ה' מ"י פ"ח ה' ס'
מין מין הלכה א ס'
ע"ש ס':

מוסף רש"י

הכותל והאילן שנפלו
לרה"ר והויקו פטור
מלגלס. דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"ט. נאמר שדה
רעהו. לענין משלסין.
ישערו שדה ור' נאמר
"היה למעלה. לענין סק
ובער בשדה אחר (ס"ט).
דהאין דקא משלס.
דדכו ישלס כריס. כמשלס
ר' עקיבא רביע ח"כ לא
השכח להקל על המויק
להפטר חבורית של אלא
היא מעידית של נוק אלא
לגבות לנוקין מן העירית
כ' מויק (ס"ט). ורבי
ישמעאל. אמר ל' אהני
גורה שוה. דכדי שיה
דניוק שיימינן. ואהני

בא הכותב אלא לגבות לנוקין מן העירית וקל וחומר להקדש דסבר ליה
כ"י שמעון בן כנסיא.
דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"ט. נאמר שדה
רעהו. לענין משלסין.
ישערו שדה ור' נאמר
"היה למעלה. לענין סק
ובער בשדה אחר (ס"ט).
דהאין דקא משלס.
דדכו ישלס כריס. כמשלס
ר' עקיבא רביע ח"כ לא
השכח להקל על המויק
להפטר חבורית של אלא
היא מעידית של נוק אלא
לגבות לנוקין מן העירית
כ' מויק (ס"ט). ורבי
ישמעאל. אמר ל' אהני
גורה שוה. דכדי שיה
דניוק שיימינן. ואהני

בא הכותב אלא לגבות לנוקין מן העירית וקל וחומר להקדש דסבר ליה
כ"י שמעון בן כנסיא.

דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"ט. נאמר שדה
רעהו. לענין משלסין.
ישערו שדה ור' נאמר
"היה למעלה. לענין סק
ובער בשדה אחר (ס"ט).
דהאין דקא משלס.
דדכו ישלס כריס. כמשלס
ר' עקיבא רביע ח"כ לא
השכח להקל על המויק
להפטר חבורית של אלא
היא מעידית של נוק אלא
לגבות לנוקין מן העירית
כ' מויק (ס"ט). ורבי
ישמעאל. אמר ל' אהני
גורה שוה. דכדי שיה
דניוק שיימינן. ואהני

בא הכותב אלא לגבות לנוקין מן העירית וקל וחומר להקדש דסבר ליה
כ"י שמעון בן כנסיא.

דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"ט. נאמר שדה
רעהו. לענין משלסין.
ישערו שדה ור' נאמר
"היה למעלה. לענין סק
ובער בשדה אחר (ס"ט).
דהאין דקא משלס.
דדכו ישלס כריס. כמשלס
ר' עקיבא רביע ח"כ לא
השכח להקל על המויק
להפטר חבורית של אלא
היא מעידית של נוק אלא
לגבות לנוקין מן העירית
כ' מויק (ס"ט). ורבי
ישמעאל. אמר ל' אהני
גורה שוה. דכדי שיה
דניוק שיימינן. ואהני

בא הכותב אלא לגבות לנוקין מן העירית וקל וחומר להקדש דסבר ליה
כ"י שמעון בן כנסיא.

דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"ט. נאמר שדה
רעהו. לענין משלסין.
ישערו שדה ור' נאמר
"היה למעלה. לענין סק
ובער בשדה אחר (ס"ט).
דהאין דקא משלס.
דדכו ישלס כריס. כמשלס
ר' עקיבא רביע ח"כ לא
השכח להקל על המויק
להפטר חבורית של אלא
היא מעידית של נוק אלא
לגבות לנוקין מן העירית
כ' מויק (ס"ט). ורבי
ישמעאל. אמר ל' אהני
גורה שוה. דכדי שיה
דניוק שיימינן. ואהני

בא הכותב אלא לגבות לנוקין מן העירית וקל וחומר להקדש דסבר ליה
כ"י שמעון בן כנסיא.

דמאי היה ליה
למיכח. טעם הוה ליה
לג"ח. נגמו לו זמן.
שדכויהו ב"ד שיה טעם
ואמרו לו פטור (ס"ט).
מיטב שדכויהו של נוק.
השפא שמינה שאם שלס
כערוגה ואלה ערוגה של
ניוק שכלה כשהיה מנה,
שמן ערוגה יפה כנגל
שדכו נוק ועומן לו דמינה,
ואפילו היה לו כחושה,
ולקמן פריך אכל כחושה
משלס שמינה (גי' ס"ח).
לא בא הכתוב. להחזיר
עליו יומר ממה שהיק,
אלא לגבות לנוקין.
שיער דמי נוקי כמות
שהיא. מן העירית. שאם
אין לו משת ורעהו
למטה קרקע כחושה
ל' לית לו מקרקע
ששלה של (ס"ט). ערוגה
בין הערוגות. ויהי כגון
החזות וממט מעירית
וכלי ו (ס"ט). הוראיה.
עליו להסס ערס לגבי
את הפסוק. והאריחא היא
כ"ק (לקמן מ"ז).
תני דבתיא יבש אלוסי
שמות (ד') יבש רחיה
ל' (גי' ס"ט). כגון
החזות עירית דניוק
חבורית דמויק. ולתי
ששמעל נמי אין שמיין
איתנה ערוגה אלא לפי מה
שהיא. כגון שמינה שמינה
אלא כחושה חבורית של
שמינה כד' ואמר אין
י' משת למיטב טעם
קרקע דמי משת נוקו
לא להבטוח חבורית של
היא טעם עירית של נוק
יהא אומר מעידית שלן
בכתיב לפי מה שיק שדכו
ממה מורה מיטב שדכו
י' (ס"ט). בדיקת
יימינן. ומיטב שדכויהו
ישלס אלא להבטוח
קרקע גרוע מעירית של
ויק חייב לו להבטוח
היורה מיטב של נוק. על
היורה יבנה מיטב. אבל
היורה מעירית של נוק
אין לו לשלם את המויק
(כ"ח) ופליגי עליו (ס"ט).
בדיקת שיימינן. מיטב
דמויק אמר מיה טעם
ס"